

DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)
den 10 januari 2006 *

I mål C-94/03,

angående en talan om ogiltigförklaring enligt artikel 230 EG, som väckts den 28 februari 2003,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av G. zur Hausen, L. Ström van Lier och E. Righini, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, inledningsvis företrädd av B. Hoff-Nielsen och M. Sims-Robertson, därefter av M. Sims-Robertson och K. Michael, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

* Rättegångsspråk: engelska.

med stöd av:

Republiken Frankrike, företrädd av G. de Bergues, F. Alabrune och E. Puisais, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

Konungariket Nederländerna, företrädd av H.G. Sevenster, S. Terstal och N.A. J. Bel, samtliga i egenskap av ombud,

Republiken Österrike, företrädd av E. Riedl, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

Republiken Finland, företrädd av T. Pynnä, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, företrädd av R. Caudwell, i egenskap av ombud, biträdd av A. Dashwood, barrister, med delgivningsadress i Luxemburg,

Europaparlamentet, inledningsvis företrädd av C. Pennera och M. Moore, därefter av den senare och K. Bradley, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenienter,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden C.W.A. Timmermans (referent) samt domarna J. Makarczyk, C. Gulmann, P. Kūris och J. Klučka,

generaladvokat: J. Kokott,

justitiesekreterare: avdelningsdirektören L. Hewlett,

efter det skriftliga förfarandet och efter förhandlingen den 7 april 2005,

och efter att den 26 maj 2005 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Europeiska gemenskapernas kommission har yrkat att domstolen skall ogiltigförklara rådets beslut 2003/106/EG av den 19 december 2002 om godkännande, på Europeiska gemenskapens vägnar, av Rotterdamkonventionen om förfarandet med förhandsgodkännande sedan information lämnats för vissa farliga kemikalier och bekämpningsmedel [i internationell handel] (EUT L 63, 2003, s. 27, nedan kallat det omtvistade beslutet), på grund av att beslutet antogs med stöd av artikel 175.1 EG och inte med stöd av artikel 133 EG.

Tillämpliga bestämmelser

- 2 Rotterdamkonventionen (nedan kallad konventionen) antogs den 10 september 1998 och öppnades framlades dagen därpå för undertecknande av alla stater och regionala organisationer för ekonomisk integration. Enligt artikel 1 i konventionen har denna till syfte "att främja delat ansvar och gemensamma ansträngningar mellan parter i den internationella handeln med vissa farliga kemikalier i syfte att skydda människors hälsa och miljön från potentiell skada och för att bidra till en miljövänlig användning av sådana kemikalier". Enligt samma artikel skall detta syfte åstadkommas "genom att informationsutbytet angående [egenskaperna hos dessa produkter] underlättas, genom att ett nationellt beslutsförfarande för import och export av sådana kemikalier inrättas, samt genom att de sålunda fattade besluten sprids till parterna".

- 3 Enligt artikel 3 i konventionen, vilken avser tillämpningsområdet av densamma, skall konventionen tillämpas på "kemikalier som är förbjudna eller underkastade stränga restriktioner" och på "mycket farliga beredningar av bekämpningsmedel", dock med undantag för vissa produkter som räknas upp i punkt 2 i denna artikel. De kemikalier som omfattas av konventionens tillämpningsområde definieras mer precist i artikel 2 i samma konvention.

- 4 Det följer av artikel 2 b och c att med uttrycken "förbjuden kemikalie" eller "kemikalie som är underkastad stränga restriktioner" avses kemikalier vars "användning ... [helt]" respektive "så gott som helt har förbjudits genom en slutgiltig lag eller författning i syfte att skydda människors hälsa eller miljön". Begreppet mycket farlig beredning av bekämpningsmedel definieras i punkt d i samma artikel som "en kemikalie som beretts för användning som bekämpningsmedel och som vid användning ger upphov till allvarliga hälso- eller miljöeffekter som kan konstateras

inom kort tid efter en enstaka eller mångfaldig exponering”. De förfaranden som skall tillämpas på dessa två kategorier av kemikalier beskrivs i artikel 5 respektive artikel 6 i konventionen.

- 5 Vad gäller kemikalier som är förbjudna eller underkastade stränga restriktioner föreskrivs i artikel 5.1 och 5.3 i konventionen i huvudsak att när en konventionspart har antagit en slutgiltig lag eller författning — vilken definieras i artikel 2 e i konventionen som ”en bestämmelse som införts av en part och som inte kräver att parten inför ytterligare lagar eller andra författningar, och vars syfte är att förbjuda en kemikalie eller underkasta den stränga restriktioner” —, skall parten så snart som möjligt anmäla detta till det sekretariat som inrättats genom konventionen. Sekretariatet skall kontrollera om anmälan innehåller den information som krävs enligt bilaga I till konventionen, bland annat vad gäller den aktuella kemikalies identifiering och dess fysikalisk-kemiska, toxikologiska och ekotoxikologiska egenskaper samt orsakerna till införandet av den slutgiltiga lagen eller författningen som gäller människors hälsa eller miljön. Om så är fallet skall sekretariatet omgående skicka en sammanfattning av informationen till alla parter. I motsatt fall skall sekretariatet informera den part som skickat en ofullständig anmälan om detta för att den saknade informationen skall kunna skickas utan dröjsmål. I artikel 5.4 i konventionen föreskrivs att sekretariatet under alla omständigheter var sjätte månad skall skicka parterna en kort sammanfattning av den information som mottagits i enlighet med punkterna 1 och 2 i denna artikel ”inbegripet information om de anmälningar som inte innehåller all den information som krävs enligt bilaga I”.
- 6 I artikel 5.5 i konventionen föreskrivs att “[o]m sekretariatet har mottagit minst en anmälan från var och en av två PIC-regioner [regioner som fastställts för förfarandet med förhandsgodkännande sedan information lämnats, nedan kallat PIC-förfarandet] om någon kemikalie som har konstaterats uppfylla kraven i bilaga I, skall sekretariatet vidarebefordra anmälningarna till undersökningskommittén för kemikalier ...”. I enlighet med punkt 6 i nämnda artikel skall denna kommitté undersöka informationen i anmälningarna och i enlighet med de kriterier som anges i bilaga II i konventionen — vilka huvudsakligen rör grunden och skälen för den

slutgiltiga lagen eller författningen samt deras verkliga eller förväntade effekt på människors hälsa eller miljön — och utfärda rekommendationer till partskonferensen om huruvida kemikalien bör underkastas ett PIC-förfarande och följaktligen förtecknas i bilaga III till konventionen.

- 7 Ett liknande förfarande föreskrivs i artikel 6 i konventionen vad gäller mycket farliga beredningar av bekämpningsmedel. Enligt punkt 1 i denna artikel får nämligen "[p] art som är ett utvecklingsland eller ett land med övergångsekonomi och som har problem i landet orsakade av användningen av en mycket farlig beredning av bekämpningsmedel, ... föreslå sekretariatet att beredningen förtecknas i bilaga III". Det förfarande som skall följas under sådana omständigheter beskrivs i punkterna 2–5 i denna artikel och motsvarar i stort sett det förfarande för kemikalier som är förbjudna eller underkastade stränga restriktioner, vilket beskrivs i punkterna 5 och 6 i förevarande dom.
- 8 I artiklarna 7 och 9 i konventionen beskrivs det förfarande som skall användas när en kemikalie skall förtecknas i respektive tas bort från bilaga III till nämnda konvention, medan det i artikel 8 framgår vilka villkor som gäller för att i samma bilaga förteckna kemikalier som innan konventionen trädde i kraft omfattades av det frivilliga förfarandet med förhandsgodkännande sedan information lämnats, som inrättades år 1989 av Förenta nationernas miljöprogram (nedan kallat UNEP) och Förenta nationernas livsmedels- och jordbruksorganisation (nedan kallad FAO). PIC-förfarandet, som införts genom konventionen, beskrivs i detalj i artiklarna 10 och 11 i densamma. Dessa artiklar avser skyldigheter vid import respektive export av kemikalier som förtecknats i bilaga III.
- 9 Artikel 10 har följande lydelse:

"1. Alla parter skall anta de lagar och administrativa bestämmelser som behövs för att beslut om import av de kemikalier som anges i bilaga III skall fattas i tid.

2. Alla parter skall så snart som möjligt, dock senast nio månader efter det att de riktlinjer för beslut [som åtföljer partskonferensens förteckning av en ny kemikalie i bilaga III] ge sekretariatet svar beträffande framtida import av den berörda kemikalien. Part som ändrar svaret skall omgående tillhandahålla sekretariatet det ändrade svaret.

3. När tidsfristen i punkt 2 löper ut skall sekretariatet omgående och skriftligen begära av parter som inte har lämnat något svar att göra detta. Om en part inte kan lämna ett svar skall sekretariatet om så är lämpligt hjälpa parten att lämna ett svar inom den tid som anges i sista meningen i artikel 11.2.

4. Det svar som avses i punkt 2 skall bestå av antingen

a) ett slutgiltigt beslut enligt lag eller administrativa bestämmelser om att

i) medge import,

ii) inte medge import, eller

iii) medge import på särskilda villkor, eller

- b) ett interimssvar, som får inbegripa
 - i) ett interimbeslut om att medge import på eller utan särskilda villkor, eller om att inte medge import under interimperioden,
 - ii) en förklaring om att ett slutgiltigt beslut är under prövning,
 - iii) en begäran till sekretariatet eller den part som anmälde den slutgiltiga lagen eller författningen om ytterligare information, eller
 - iv) en begäran till sekretariatet om hjälp med att utvärdera kemikalien.

5. Ett svar enligt punkt 4 a eller b skall avse den eller de kategorier som anges för kemikalien i bilaga III.

...

8. Varje part skall göra sina svar enligt denna artikel tillgängliga för alla berörda inom dess jurisdiktion, i enlighet med dess lagar och administrativa bestämmelser.

9. En part som i enlighet med punkterna 2 och 4 ovan och artikel 11.2 beslutar att inte medge import av en kemikalie eller att medge import av kemikalien endast på särskilda villkor skall, om den inte redan har gjort det, samtidigt förbjuda eller föreskriva samma villkor för

- a) import av kemikalien, oavsett källa, och

- b) inhemsk produktion av kemikalien för inhemsk användning.

10. Sekretariatet skall var sjätte månad informera samtliga parter om inkomna svar. Denna information skall inbegripa en beskrivning av de lagar och administrativa bestämmelser som ligger till grund för besluten, om dessa finns tillgängliga. Sekretariatet skall dessutom informera parterna om de fall där något svar inte har lämnats in.”

- 10 Artikel 11 i konventionen rör skyldigheter vid export av kemikalier som förtecknats i bilaga III och häri föreskrivs följande:

”1. Varje exporterande part skall

- a) vidta de rättsliga och administrativa åtgärder som behövs för att de svar som vidarebefordras av sekretariatet i enlighet med artikel 10.10 meddelas berörda inom dess jurisdiktion,

- b) vidta de rättsliga eller administrativa åtgärder som behövs för att se till att exportörerna inom dess jurisdiktion följer besluten i svaren senast sex månader efter det att sekretariatet i enlighet med artikel 10.10 först informerat parterna om svaret,

- c) på begäran och på lämpligt sätt ge råd till och hjälpa importerande parter
 - i) att skaffa ytterligare information som kan hjälpa dem att vidta åtgärder i enlighet med artikel 10.4 och punkt 2 c nedan, och

 - ii) att öka deras kapacitet och förmåga att handha kemikalier på ett säkert sätt under kemikaliens hela livscykel.

2. Parterna skall se till att kemikalier som förtecknas i bilaga III inte exporteras från dess territorium till någon importerande part som, på grund av exceptionella omständigheter, inte har lämnat något svar eller har lämnat ett interimssvar som inte innehåller något interimsbeslut, utom om

- a) det är fråga om en kemikalie som vid importtillfället är registrerad som en kemikalie hos den importerande parten,

eller

- b) det är fråga om en kemikalie som bevisligen redan har använts hos eller importerats till den importerande parten och vars användning inte är förbjuden i lag eller författning,

eller

- c) exportören har sökt och erhållit ett uttryckligt medgivande för importen genom en utsedd nationell myndighet hos den importerande parten. Den importerande parten skall svara på en sådan begäran inom sextio dagar och skall omgående anmäla sitt beslut till sekretariatet.

De exporterande parternas skyldigheter enligt denna punkt börjar gälla sex månader efter det att sekretariatet i enlighet med artikel 10.10 först meddelat parterna att en part inte har lämnat in något svar eller har lämnat in ett interimssvar som inte innehåller något interimtsbeslut, och gäller i ett år.”

- 11 Medan artiklarna 10 och 11 i konventionen behandlar skyldigheterna vid import och export av kemikalier som finns upptagna i bilaga III till konventionen, avser artikel 12 det särskilda fall då en kemikalie ännu inte förtecknats i denna bilaga. I denna artikel föreskrivs i huvudsak att när en kemikalie som är förbjuden eller underkastad stränga restriktioner exporteras av en part från dess territorium, skall den parten skicka en exportanmälan till den importerande parten som skall bekräfta mottagandet. Denna exportanmälan omfattar bland annat information om identifiering av den berörda kemikalien och försiktighetsåtgärder för att minska exponering för och emission av kemikalien samt all övrig information som finns tillgänglig för den exporterande partens berörda utsedda myndighet och som kan vara till nytta för den importerande partens utsedda berörda nationella myndighet. Enligt punkt 5 i nämnda artikel 12 upphör denna skyldighet att göra exportanmälan emellertid när följande tre villkor är uppfyllda: kemikalien har förtecknats i bilaga III,

den importerande parten har i enlighet med artikel 10.2 i konventionen svarat sekretariatet beträffande framtida import av kemikalien och sekretariatet har vidarebefordrat svaret till parterna i enlighet med artikel 10.10.

- 12 Artikel 13 i konventionen rör information som skall åtfölja exporterade kemikalier. Enligt punkt 1 i denna artikel "[skall] partskonferensen ... uppmuntra Världstullorganisationen att anvisa särskilda tullkoder i Harmoniserade systemet för de enskilda kemikalier och grupper av kemikalier som förtecknas i bilaga III". När en sådan kod har anvisats skall den anges i transportdokumenten för den ifrågavarande kemikalien. I punkterna 2 och 3 i samma artikel föreskrivs dessutom att parterna skall kräva att såväl kemikalier som förtecknas i bilaga III och kemikalier som är förbjudna eller underkastade stränga restriktioner på deras territorium (artikel 13.2) som kemikalier som på deras territorium redan omfattas av krav på märkning i miljö- och hälsoskyddshänseende (artikel 13.3) vid export skall omfattas av "märkningskrav som innebär att tillräcklig information om risker och faror för människors hälsa eller miljön tillhandahålls, varvid relevanta internationella normer skall beaktas". Artikel 13.4 i konventionen ger de exporterande parterna möjlighet att begära att ett säkerhetsdatablad, i ett internationellt erkänt format och med den mest aktuella information som finns tillgänglig, sänds till varje importör, åtminstone vad gäller kemikalier som avses i artikel 13.2 och som skall användas för yrkesbruk. Slutligen föreskrivs i artikel 13.5 att informationen i märkningen och databladet som åtföljer den aktuella kemikalien i möjligaste mån bör vara på ett eller flera av den importerande partens officiella språk.

- 13 På samma sätt innebär artikel 14 i konventionen en uppmaning till parterna att utbyta all vetenskaplig, teknisk, ekonomisk och juridisk information som de har tillgång till om de kemikalier som omfattas av konventionen samt att utbyta information om inhemska lagar och andra författningar som avsevärt begränsar en eller flera användningar av kemikalien, medan artikel 16 i konventionen rör tekniskt

bistånd. I detta avseende uppmanas parter med en mera avancerad kemikalierreglering att ge tekniskt bistånd till andra parter och i synnerhet till utvecklingsländer och länder med övergångsekonomi för att främja utvecklingen av den infrastruktur och kapacitet som krävs för att hantera kemikalier "under hela livscykeln".

- 14 Det följer slutligen av artikel 15 i konventionen att parterna skall vidta alla de åtgärder som krävs för att konventionen skall kunna tillämpas effektivt, inbegripet att bygga upp eller förstärka nationella infrastrukturer och institutioner samt att vid behov vidta sådana åtgärder som att upprätta nationella register och databaser som innehåller säkerhetsinformation om kemikalier, uppmuntra initiativ som tas av industrin eller främja frivilliga avtal om tekniskt bistånd. Det följer vidare av artikel 15.2 att "[v]arje part ... i möjligaste mån [skall] se till att allmänheten har tillgång till information om kemikaliehantering, olyckshantering och alternativ som är säkrare för människors hälsa eller miljön än de kemikalier som anges i bilaga III", medan det av punkt 4 i samma artikel följer att "[i]ngenting i denna konvention skall tolkas som en begränsning av parternas rätt att vidta strängare åtgärder för att skydda människors hälsa och miljön än vad som föreskrivs i denna konvention, under förutsättning att åtgärderna inte strider mot denna konvention eller internationell rätt".

- 15 De därefter följande bestämmelserna i konventionen rör huvudsakligen rollen och uppgifterna för de organ och institutioner som skall övervaka och utvärdera konventionens tillämpning (artiklarna 18 och 19), tillämpliga bestämmelser vid brott mot konventionen eller vid oenighet om dess tolkning eller tillämpning (artiklarna 17 och 20) samt det förfarande som skall följas vid ändring av konventionen eller dess bilagor och antagande av ytterligare bilagor (artiklarna 21 och 22).

- 16 Enligt artikel 25.1 i konventionen skall denna ratificeras, godtas eller godkännas av stater eller regionala organisationer för ekonomisk integration och är öppen för anslutning av stater och nämnda organisationer från och med dagen efter sista dagen för undertecknande. Vad gäller organisationerna preciseras i punkt 2 i samma artikel att "[e]n regional organisation för ekonomisk integration som blir part i denna konvention utan att någon av dess medlemsstater är part, är bunden av de förpliktelser som åligger den enligt konventionen". Däremot "[o]m en eller flera av organisationens medlemsstater är part i konventionen skall organisationen och dess medlemsstater besluta om deras respektive ansvar vid fullgörandet av de skyldigheter som åligger dem enligt konventionen". Det följer av 25.2 in fine att i sådana fall "[får] organisationen och medlemsstaterna inte samtidigt utöva sina rättigheter enligt konventionen". Enligt artikel 25.3 i konventionen skall regionala organisationer för ekonomisk integration i ratifikations- godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument ange "omfattningen av sin behörighet i frågor som regleras av konventionen".

Bakgrund till tvisten

- 17 Efter det att konventionen undertecknats på gemenskapens vägnar den 11 september 1998 i Rotterdam (Nederländerna) presenterade kommissionen den 24 januari 2002 ett förslag till rådets beslut om godkännande, på gemenskapens vägnar, av konventionen (EGT C 126 E, s. 274) och om angivande, med tillämpning av artikel 25.3 i konventionen, av omfattningen av gemenskapens behörighet i frågor som regleras av denna konvention. Förslaget antogs med stöd av artikel 133 EG i förening med artiklarna 300.2 första stycket första meningen EG och 300.3 första stycket EG, och i dess artikel 2.2 föreskrevs att "gemenskapen är behörig i alla frågor som regleras av konventionen".

- 18 Efter hörande av Europaparlamentet i enlighet med artikel 300.3 första stycket EG beslutade emellertid rådet enhälligt att inte anta detta förslag och att ersätta artikel 133 EG med artikel 175.1 EG. Det omtvistade beslutet antogs utan debatt vid rådets möte (rättsliga och inrikes frågor) den 19 december 2002 i Bryssel och således med stöd av artikel 175.1 EG i förening med artiklarna 300.2, första stycket första meningen EG och 300.3 första stycket EG. I bilaga B till nämnda beslut återfinns den behörighetsförklaring som krävs i artikel 25.3 i konventionen, med följande lydelse:

”Europeiska gemenskapen förklarar att den i enlighet med Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 175.1 i detta, är behörig att ingå internationella avtal och fullgöra de skyldigheter som följer av avtalen när detta bidrar till att följande mål uppnås:

- Att bevara, skydda och förbättra miljön.

- Att skydda människors hälsa.

- Att utnyttja naturresurserna varsamt och rationellt.

- Att främja åtgärder på internationell nivå för att lösa regionala eller globala miljöproblem.

Europeiska gemenskapen förklarar vidare att den redan har antagit rättsakter, bland annat Europaparlamentets och rådets förordning nr 304/2003 om export och import av farliga kemikalier (EUT L 63, s.1), som är bindande för medlemsstaterna i frågor som regleras i denna konvention och skall på lämpligt sätt översända en förteckning över dessa rättsakter till konventionens sekretariat.

Europeiska gemenskapen ansvarar för genomförandet av de skyldigheter som följer av konventionen och som omfattas av gällande gemenskapslagstiftning.

Utövandet av gemenskapens behörighet är till sin natur i ständig utveckling.”

19 Då kommissionen ansåg att rättsakten om ingående av konventionen var rättsstridig beslutade den att väcka förevarande talan.

20 Genom beslut av domstolens ordförande av den 16 juli 2003 tilläts Republiken Frankrike, Konungariket Nederländerna, Republiken Österrike, Republiken Finland, Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland samt Europaparlamentet att intervensera till stöd för rådets yrkanden.

Talan

Parternas argument

- 21 Kommissionen har som enda grund till stöd för sin talan åberopat att EG-fördraget har åsidosatts till följd av att en felaktig rättslig grund valdes. Den omtvistade förordningen utgör nämligen ett verktyg som huvudsakligen avser att reglera internationell handel med vissa farliga kemikalier, och omfattas därför av den gemensamma handelspolitiken och inte av gemenskapens miljöpolitik. Av den anledningen borde förordningen således ha antagits med stöd av artikel 133 EG i förening med artikel 300 EG, och inte med stöd av artikel 175.1 EG i förening med artikel 300 EG.
- 22 Kommissionen har åberopat konventionens föremål och syften, vilka tydligt utvisar parternas vilja att skapa ett nära samarbete inom den internationella handeln med bekämpningsmedel och andra farliga kemikalier, men även själva texten i konventionen, vars bestämmelser entydigt visar att dess avgörande syfte är handelsrelaterat.
- 23 Detta framgår till att börja med av själva rubriken till konventionen och av dess artikel 1, där det uttryckligen hänvisas till "internationell handel" med vissa farliga kemikalier och bekämpningsmedel samt till "import" och "export" av dessa. Det framgår vidare av artiklarna 5–9 i konventionen, vilka innehåller grundläggande bestämmelser om hur särskilt farliga kemikalier skall förtecknas i — eller borttagas från — bilaga III till konventionen. Det framgår slutligen och framför allt av artiklarna 10 och 11 i konventionen, vilka har en avgörande betydelse i konventionens systematik. I dessa bestämmelser anges nämligen de huvudsakliga

skyldigheterna vid import och export av kemikalier som förtecknas i nämnda bilaga och här definieras huvuddragen i PIC-förfarandet närmare. Dessa två artiklar har en uppenbar handelsrelaterad räckvidd, speciellt som de möjliggör för exportörer att, tack vare förfarandet med information om svar rörande framtida import av kemikalier, veta exakt vilka marknader som är öppna för deras kemikalier och på vilka villkor.

- 24 På samma sätt har bestämmelserna i artiklarna 12–16 i konventionen otvivelaktigt en betydelse för handeln med kemikalier, eftersom de ger importerande länder nödvändiga verktyg och upplysningar för att identifiera de potentiella faror som är förknippade med användningen av dessa kemikalier och, därmed, kunna vägra eller begränsa införsel till deras territorium av kemikalier som de har förbjudit eller underkastat stränga restriktioner, eller som de, i förekommande fall, inte kan hantera och använda säkert.
- 25 Kommissionen har härutöver anfört att den omständigheten att hälso- eller miljöskyddsskäl kan ha varit en inspiration för att ingå konventionen inte utgör hinder för att godkänna konventionen med stöd av artikel 133 EG, för det första eftersom det följer av fast rättspraxis att den gemensamma handelspolitiken på grund av sin karaktär skall ges en vid tolkning som går utöver handelns snäva ramar. Denna politik kan således omfatta andra åtgärder än tullar och avgifter och ha andra mål än enbart att reglera handeln med tredje länder, som till exempel utvecklingsstöd till sådana länder, genomförandet av utrikes- och säkerhetspolitik eller just miljö- och hälsoskydd. Kommissionen har i detta avseende hänvisat särskilt till dom av den 26 mars 1987 i mål 45/86, kommissionen mot rådet (REG 1987, s. 1493), och av den 29 mars 1990 i mål C-62/88, Grekland mot rådet ("Tjernobyli") (REG 1990, s. I-1527), samt till dom av den 12 december 2002 i mål C-281/01, kommissionen mot rådet (REG 2002, s. I-12049), i vilken domstolen ogiltigförklarade rådets beslut av den 14 maj 2001 om ingående på Europeiska gemenskapens vägnar av avtalet mellan Amerikas förenta staters regering och Europeiska gemenskapen om samordning av program för energieffektivitetsmärkning av kontorsutrustning (EGT L 172, s. 1).

26 För det andra framgår det av själva lydelsen i fördraget, och särskilt i artiklarna 6 EG och 152.1 första stycket EG, att dels miljöskyddskraven, dels skyddet för människors hälsa skall integreras i utformningen och genomförandet av gemenskapens politik och verksamhet enligt artikel 3 EG. Ett internationellt avtal kan således mycket väl godkännas med stöd av en sådan artikel som artikel 133 EG, även om avtalet primärt eller sekundärt har mål av miljökaraktär. I förevarande fall är det särskilt nödvändigt att använda artikel 133 EG, eftersom konventionen huvudsakligen rör regleringen av internationell handel med farliga kemikalier och inte nationella bestämmelser om tillverkning eller utsläppande på marknaden av dessa, som utgör sekundära aspekter i förhållande till import och export av dessa varor. Som domstolen slagit fast i fråga om nämnda avtal mellan Amerikas förenta staters regering och gemenskapen (nedan kallat Energy Star-avtalet) är konventionen ett avtal som har en direkt och omedelbar betydelse för handeln med farliga kemikalier, medan den endast innebär en "indirekt" nytta "på lång sikt" för människors hälsa och miljön.

27 Denna slutsats har starkt bestritts av rådet och av samtliga intervenienter. Dessa har nämligen gjort gällande att det genom konventionen inte införs någon ordning för ömsesidigt erkännande av bestämmelser om märkning av farliga kemikalier och att denna mer syftar till att kontrollera, eller till och med begränsa, handeln med sådana kemikalier snarare än att främja den. Konventionen ligger således närmare Cartagenaprotokollet om biosäkerhet än Energy Star-avtalet, vilket för sin del hade till syfte just att tillverkarna, enligt ett förfarande för ömsesidigt erkännande av registreringar, skulle kunna använda en gemensam logotyp och därigenom stimulera utbud och efterfrågan på energieffektiva varor. När domstolen ombads att uttala sig särskilt om den lämpliga rättsliga grunden för att ingå detta protokoll, som även det innebar att ett "förfarande med förhandsgodkännande sedan information lämnats" infördes, fastställde den i punkt 33 i yttrande 2/00 av den 6 december 2001 (REG 2001, s. I-9713) att detta förfarande utgjorde ett typiskt miljöpolitiskt instrument, varför artikel 175.1 EG skulle användas vid ingåendet av detta protokoll på gemenskapens vägnar. Liknande överväganden gör sig gällande i det nu aktuella målet när det gäller ingåendet av konventionen.

28 När det således gäller konventionens syften har rådet och intervenienterna hänvisat till en rad skäl i ingressen till densamma, vilka tar upp farorna, och skadeverkningarna för människors hälsa och miljön, med kemikalier och bekämpningsmedel, och till artikel 1 i konventionen, av vilken framgår att parternas avsikt är att främja delat ansvar och gemensamma ansträngningar inom den internationella handeln med kemikalier, för att skydda människors hälsa och miljön mot potentiell skada och för att bidra till en miljövänlig användning av sådana kemikalier, och inte att främja handeln med kemikalier. Lydelsen av denna artikel och lydelsen av artikel 2 f, där begreppen export och import av kemikalier definieras som alla förflyttningar av dessa varor mellan parterna till konventionen men inte transiteringar av vilket skäl som helst, bekräftar således att det avgörande syftet med konventionen är miljörelaterat.

29 På samma sätt lyfter flera centrala bestämmelser i konventionen tydligt fram hälso- och miljöskyddsmålen företräde framför den av kommissionen påstådda avsikten hos konventionsparterna att främja, underlätta eller reglera internationell handel med de aktuella kemikalierna. Förutom artiklarna 10 och 11 i konventionen, vilka rör själva PIC-förfarandet, har rådet och intervenienterna särskilt nämnt bestämmelserna om anmälan av nationell lagstiftning, med syfte att förbjuda kemikalier eller underkasta dessa stränga restriktioner (artikel 5), förfarandet för att förteckna kemikalier i bilaga III till konventionen eller för att ta bort dem därifrån (artiklarna 7–9), bestämmelserna om märkning av kemikalier (artikel 13), utbyte av all slags information om kemikalier som omfattas av konventionens tillämpningsområde (artikel 14), uppbyggnad och förstärkning av nationella infrastrukturer och institutioner för att konventionen skall kunna tillämpas effektivt, särskilt genom upprättande av nationella register och databaser som innehåller säkerhetsinformation om kemikalier (artikel 15), och tekniskt bistånd till utvecklingsländer och länder med övergångsekonomi (artikel 16).

30 Enligt rådet och intervenienterna framgår slutligen konventionens miljömässiga karaktär tydligt av det sammanhang i vilket den antogs. Rådet har härvid för det

första hävdad att konventionen har inspirerats direkt av det frivilliga förfarandet, med förhandsgodkännande sedan information lämnats, som inrättats av UNEP och FAO — det vill säga i ett icke handelsrelaterat sammanhang — och att det var de styrande organen i UNEP och FAO som sammankallade en partskonferens med syfte att förbereda och anta konventionen och som för övrigt har påtagit sig en central roll i förvaltningen av denna, eftersom det följer av artikel 19.3 i konventionen att "[s]ekretariatets uppgifter i enlighet med denna konvention skall utföras gemensamt av den verkställande direktören för [UNEP] och generaldirektören för [FAO], med förbehåll för de bestämmelser dessa kommer överens om och som partskonferensen godkänner".

- 31 Rådet har vidare erinrat om att konventionen återspeglar kapitel 19 i handlingsprogrammet Agenda 21 som antogs under Förenta nationernas miljö- och utvecklingskonferens i Rio de Janeiro (Brasilien) mellan den 3 och den 14 juni 1992. Detta kapitel har rubriken "Miljöanpassad hantering av giftiga kemikalier och åtgärder mot den olagliga internationella handeln med giftiga och farliga produkter", och häri anges uttryckligen den allmänna spridningen av PIC-förfarandet som ett medel för att förstärka den rationella hanteringen av giftiga kemikalier.
- 32 Slutligen är konventionen ett av de centrala avtalen till vilka det hänvisades under världstoppmötet om hållbar utveckling i Johannesburg (Sydafrika) mellan den 26 augusti och den 4 september 2002. I punkt 23 a i det handlingsprogram som antogs av toppmötet uppmanas alla parter uttryckligen att främja en snabb ratificering och ett snabbt genomförande av konventionen på grund av dess gynnsamma effekter för människors hälsa och för miljön.
- 33 Samtliga dessa omständigheter talar således klart för att artikel 175.1 EG skall användas. Rådet och intervenienterna har i detta avseende åberopat ett flertal gemenskapsavtal eller gemenskapsförordningar som innehåller handelsrelaterade bestämmelser, men som, på grund av att det miljömässiga syftet är av avgörande betydelse, icke desto mindre har antagits med stöd av artikel 175.1 EG, artikel 130s i EG-fördraget (nu artikel 175 EG i ändrad lydelse) eller artikel 130s i EEG-fördraget (senare artikel 130s i EG-fördraget i ändrad lydelse). Detta gäller bland annat rådets

beslut 93/98/EEG av den 1 februari 1993 om ingående på gemenskapens vägnar av konventionen om kontroll av gränsöverskridande transporter och om slutligt omhändertagande av riskavfall (Baselkonventionen) (EGT L 39, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 20, s. 202) samt kommissionens förordning (EEG) nr 2455/92 av den 23 juli 1992 om export och import av vissa farliga kemikalier (EGT L 251, s. 13; svensk specialutgåva, område 11, volym 20, s. 3), rådets förordning (EEG) nr 259/93 av den 1 februari 1993 om övervakning och kontroll av avfallstransporter inom, till och från Europeiska gemenskapen (EGT L 30, s. 1; svensk specialutgåva, område 15, volym 12, s. 43), och rådets förordning (EG) nr 338/97 av den 9 december 1996 om skyddet av arter av vilda djur och växter genom kontroll av handeln med dem (EGT L 61, 1997, s.1).

Domstolens bedömning

34 Enligt fast rättspraxis skall valet av rättslig grund för en gemenskapsrättsakt ske utifrån objektiva kriterier som kan bli föremål för domstolsprövning. Bland dessa kriterier ingår särskilt rättsaktens syfte och innehåll (se dom av den 26 mars 1987 i det ovannämnda målet kommissionen mot rådet, punkt 11, av den 11 juni 1991 i mål C-300/89, kommissionen mot rådet ("titandioxidmålet"), REG 1991, s. I-2867, punkt 10, svensk specialutgåva, volym 9, s. I-199, av den 3 december 1996 i mål C-268/94, Portugal mot rådet, REG 1996, s. I-6177, punkt 22, det ovannämnda yttrandet 2/00, punkt 22, och av den 13 september 2005 i mål C-176/03, kommissionen mot rådet, REG 2005, s. I-7879, punkt 45).

35 Om bedömningen av en gemenskapsrättsakt visar att det finns två avsikter med den eller att den har två beståndsdelar, och om en av dessa kan identifieras som den huvudsakliga eller avgörande avsikten eller beståndsdelan, medan den andra endast är av underordnad betydelse, skall rättsakten ha en enda rättslig grund, nämligen den som krävs med hänsyn till den huvudsakliga eller avgörande avsikten eller beståndsdelan (se dom av den 30 januari 2001 i mål C-36/98, Spanien mot rådet, REG 2001, s. I-779, punkt 59, av den 11 september 2003 i mål C-211/01, kommissionen mot rådet, REG 2003, s. I-8913, punkt 39, och av den 29 april 2004 i mål C-338/01, kommissionen mot rådet, REG 2004, s. I-4829, punkt 55).

- 36 Om det däremot visas att det finns flera avsikter med en rättsakt eller att den har flera beståndsdelar, vilka har ett sådant samband att de inte kan åtskiljas, utan att den ena är sekundär och indirekt i förhållande till den andra, skall en sådan rättsakt i undantagsfall antas med stöd av de däremot svarande olika rättsliga grunderna (se, för ett liknande resonemang, bland annat dom av den 19 september 2002 i mål C-336/00, Huber, REG 2002, s. I-7699, punkt 31, av den 12 december 2002 i det ovannämnda målet kommissionen mot rådet, punkt 35, och av den 11 september 2003 i det ovannämnda målet kommissionen mot rådet, punkt 40.
- 37 I förevarande fall, som rådet och intervenienterna i förevarande mål har hävdad i sina skriftliga yttranden eller vid förhandlingen, kan det inte förnekas att skyddet för människors hälsa och för miljön var en av de mest centrala angelägenheterna som konventionens signatärer hade i åtanke. Detta ändamål framgår nämligen klart, inte endast av lydelsen i konventionens ingress utan även av själva konventionstextens lydelse, eftersom betydelsen av detsamma otvivelaktigt bekräftas i flera bestämmelser.
- 38 Detta gäller bland annat artikel 5 i konventionen, varigenom införs ett förfarande för utbyte av information angående åtgärder som konventionsparterna vidtagit för att på sina territorier förbjuda en kemikalie eller underkasta den stränga restriktioner, samt artikel 12 i konventionen, i vilken föreskrivs att parterna är skyldiga att göra en exportanmälan till den importerande parten, om en kemikalie som är förbjuden eller underkastad stränga restriktioner exporteras från deras territorier och att, för att tillförsäkra öppenhet, den senare parten skall bekräfta att den mottagit denna anmälan. Som generaladvokaten har påpekat i punkt 37 i sitt förslag till avgörande avser dessa artiklar framför allt att förhindra att en konventionspart — särskilt ett utvecklingsland — konfronteras med import av farliga kemikalier utan att dessförinnan ha haft tillfälle att vidta nödvändiga åtgärder för att skydda miljön och människors hälsa.
- 39 I samma hänseende skall artiklarna 10 och 11 i konventionen nämnas. I dessa artiklar anges visserligen vilka skyldigheter parterna har vid import och export av

kemikalier som finns upptagna i bilaga III till konventionen, men de innehåller samtidigt också vissa bestämmelser, såsom dem i artikel 10.9 b eller artikel 11.1 c — vilka rör inhemsk produktion och hantering av kemikalier —, som syftar till att tillförsäkra en hög skyddsnivå för människors hälsa och för miljön, oavsett de aktuella kemikaliernas ursprung eller källa.

- 40 Slutligen kan det i detta sammanhang även hänvisas till artiklarna 13–16 i konventionen, där det särskilt talas om upprättande av ett säkerhetsdatablad (artikel 13.4), utbyte av all slags information om de kemikalier som omfattas av konventionens tillämpningsområde, inbegripet toxikologisk och ekotoxikologisk information eller säkerhetsinformation om kemikalier (artikel 14.1 a), och tillgång för allmänheten till information om kemikaliehantering, olyckshantering och alternativ som är ”säkrare för människors hälsa eller miljön” (artikel 15.2). I dessa olika bestämmelser — liksom även i artikel 16 i konventionen, som rör tekniskt bistånd till utvecklingsländer och länder med utvecklingsekonomi — framhålls tydligt behovet av att övervaka kemikaliesäkerheten och tillförsäkra en säker och hållbar kemikaliehantering. Enligt konventionen får parterna dessutom vidta strängare åtgärder för att skydda människors hälsa och miljön än vad som föreskrivs i konventionen, under förutsättning att åtgärderna inte strider mot denna eller mot internationell rätt (artikel 15.4).

- 41 Vid en läsning av ovannämnda bestämmelser framgår således den betydelse som beståndsdelarna miljö och hälsa har i konventionen. Som rådet med rätta påpekat framträder en sådan betydelse dessutom såväl i de internationella fora där denna konvention diskuterades eller förhandlades fram (UNEP och FAO samt Riokonferensen år 1992 och världstoppmötet i Johannesburg år 2002) som i de pågående diskussionerna på gemenskapsnivå. Den snabba ratificeringen av konventionen

angavs särskilt bland prioriterade åtgärder i artikel 7.2 d i Europaparlamentets och rådets beslut nr 1600/2002/EG av den 22 juli 2002 om fastställande av gemenskapens sjätte miljöhandlingsprogram (EGT L 242, s. 1).

42 Det är emellertid inte möjligt att av de föregående punkterna utläsa att konventionens handelsrelaterade beståndsdel endast är av underordnad betydelse. En läsning av bestämmelserna i konventionen, särskilt artiklarna rörande PIC-förfarandet, leder nämligen till slutsatsen att konventionen även innehåller bestämmelser som reglerar handeln med farliga kemikalier och som har direkta och omedelbara effekter på denna handel (se, för ett liknande resonemang, ovannämnda yttrande 2/00, punkt 37, och dom av den 12 december 2002 i det ovannämnda målet kommissionen mot rådet, punkterna 40 och 41).

43 Att konventionen innehåller sådana bestämmelser framgår redan av dess artikel 1, enligt vilken konventionsparterna bekräftar sin avsikt att främja delat ansvar och gemensamma ansträngningar "i den internationella handeln med vissa farliga kemikalier", men även i det beslut som är föremål för förevarande talan. Rådet medger nämligen uttryckligen i skäl 3 i ingressen till detta beslut att konventionen "är ett viktigt steg för att förbättra den internationella regleringen av handeln med vissa farliga kemikalier och bekämpningsmedel, i syfte att skydda människors hälsa och miljön från potentiell skada och för att främja en miljövänlig användning av dessa ämnen". Det står således klart att det är genom att vidta handelsrelaterade åtgärder rörande handeln med vissa farliga kemikalier och bekämpningsmedel som parterna avser att nå målet om skydd för människors hälsa och för miljön.

44 Som rådet och flera av intervenienterna har gjort gällande i sina inlagor kan det i detta sammanhang även påpekas att förfarandet med förhandsgodkännande sedan information lämnats visserligen utgör ett typiskt miljöpolitiskt instrument, men att genomförandet av det enligt konventionen regleras av bestämmelser som direkt styr handeln med de kemikalier som förfarandet omfattar. Det följer nämligen såväl av

konventionens rubrik som av dess artikel 5.6 — i kombination med bilaga II c punkt iv till konventionen — att konventionen endast är tillämplig på vissa farliga kemikalier och bekämpningsmedel i internationell handel. Detta utgör i sin tur ett nödvändigt villkor (*sine qua non*) för att sådana kemikalier skall förtecknas i bilaga III till konventionen och därmed omfattas av PIC-förfarandet. Ett lika uttryckligt samband mellan handel och miljö saknades i Cartagenaprotokollet, som domstolen prövade i ovannämnda yttrande 2/00.

- 45 Cartagenaprotokollet, som antogs som en följd av konventionen om biologisk mångfald, vilken undertecknades av Europeiska ekonomiska gemenskapen och dess medlemsstater i juni 1992 och godkändes genom rådets beslut 93/626/EEG av den 25 oktober 1993 (EGT L 309, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 23, s. 175), har nämligen, vilket domstolen konstaterat i det ovannämnda yttrandet 2/00, punkt 34, till huvudsakligt syfte att skydda den biologiska mångfalden mot de skadliga verkningar som kan bli följden av verksamhet som innebär behandling av levande modifierade organismer och särskilt gränsöverskridande förflyttningar av dessa. Handel med sådana organismer är således endast en av de aspekter som regleras av detta protokoll, medan handel, i konventionen, är den del som är förutsättningen för att tillämpa PIC-förfarandet.

- 46 Detta förfarande, såsom det definieras i konventionen, består dessutom av flera åtgärder som måste anses utgöra åtgärder som "reglerar" den internationella handeln med de aktuella kemikalierna och som således omfattas av den gemensamma handelspolitiken. Särskilt kan i detta avseende nämnas konventionsparternas skyldighet att upprätta en importordning för kemikalier som omfattas av PIC-förfarandet (artikel 10.1–10.5) och att göra de väsentliga delarna av detta förfarande tillgängliga för alla berörda fysiska eller juridiska personer (artikel 10.8) eller skyldigheten för de exporterande parterna att tillse att exportörerna inom deras jurisdiktion följer de ordningar som fastställts av de importerande parterna och, särskilt, att förbjuda, utom i klart avgränsade undantagsfall, all export av kemikalier

som förtecknats i bilaga III till konventionen till en part som inte underrättat sekretariatet om vilken importordning som skall tillämpas på dessa kemikalier eller som endast lämnat ett interrimssvar vilket inte innehåller ett beslut om vilken importordning som skall tillämpas interimistiskt (artikel 11.1 b och 11.2).

47 Artikel 10.9 i konventionen — enligt vilken parter som har beslutat att inte medge import av en viss kemikalie eller att medge import endast på särskilda villkor av denna kemikalie är skyldiga att samtidigt förbjuda eller begränsa import av kemikalien, oavsett källa, samt inhemsk produktion av den — visar härvid särskilt på det nära sambandet i detta avtal mellan handelspolitik och miljöpolitik. Eftersom denna artikel nämligen avser även inhemsk produktion av de aktuella kemikalierna står det klart att den omfattas av politiken för skydd för människors hälsa och för miljön. Samtidigt kan det emellertid inte förnekas att en sådan bestämmelse har en uppenbar handelsrelaterad betydelse, eftersom ett förbud eller en begränsning som införs av importerande parter skall tillämpas på all import av den aktuella kemikalien, oavsett källa. De länder som inte har anslutit sig till konventionen omfattas således också av denna bestämmelse, vilken kan få direkt betydelse för handelsströmmarna från och till dessa länder.

48 Slutligen kan även artikel 13 i konventionen, närmare bestämt artikel 13.2 och 13.3, där det föreskrivs en skyldighet att märka farliga kemikalier på lämpligt sätt när dessa exporteras, räknas till de bestämmelser i konventionen som ”reglerar” den internationella handeln med de aktuella kemikalierna. För övrigt bekräftas konventionens betydelse för den internationella handeln ytterligare i artikel 13.1, enligt vilken Världstullorganisationen skall uppmuntras att anvisa särskilda tullkoder i Harmoniserade systemet för de enskilda kemikalier och grupper av kemikalier som förtecknas i bilaga III till konventionen, varvid dessa koder vid export skall anges i transportdokumenten för de aktuella kemikalierna.

- 49 Det som anförts ovan om den handelsrelaterade beståndsdelens i konventionen påverkas inte av att konventionen snarare har till syfte att begränsa handeln med kemikalier än att främja den. Som kommissionen med rätta har hävdats i sina inlagor har nämligen många gemenskapsrättsakter antagits med stöd av artikel 133 EG, eller tidigare med stöd av artikel 113 i EG-fördraget (nu artikel 133 EG i ändrad lydelse), även om de uttryckligen avsåg att begränsa eller till och med helt förbjuda import eller export av vissa varor (se bland annat domar av den 17 oktober 1995 i mål C-70/94, Werner, REG 1995, s. I-3189, punkt 10, och i mål C-83/94, Leifer, REG 1995, s. I-3231, punkt 10, och av den 14 januari 1997 i mål C-124/95, Centro-Com, REG 1997, s. I-81, punkt 26).
- 50 Det av ett flertal intervenienter åberopade förhållandet att andra gemenskapsavtal eller gemenskapsförordningar har antagits med stöd av artikel 130s i EEG-fördraget respektive EG-fördraget eller artikel 175 EG saknar helt relevans i förevarande mål. Frågan om vilken rättslig grund en rättsakt skall ha måste nämligen avgöras utifrån rättsaktens eget mål och innehåll, och inte med hänsyn till den rättsliga grund som valts vid antagandet av andra gemenskapsrättsakter som i förekommande fall har liknande särdrag (se bland annat dom av den 28 juni 1994 i mål C-187/93, parlamentet mot rådet, REG 1994, s. I-2857, punkt 28, svensk specialutgåva, volym 15, s. I-249, vilken avsåg just valet av rättslig grund för förordning nr 259/93, vilken åberopats av rådet och flera av intervenienterna till stöd för artikel 175 EG i förevarande mål).
- 51 Mot bakgrund av det ovan anförda, och som det dessutom uttryckligen framgår av det åttonde skälet i ingressen till konventionen enligt vilket parternas handels- och miljöpolitik bör samverka för att uppnå en hållbar utveckling, finner således domstolen att konventionen, både vad gäller målen med den och dess innehåll, har två beståndsdelar, vilka har ett sådant samband att de inte kan åtskiljas, utan att den ena beståndsdelens är sekundär eller indirekt i förhållande till den andra. Den ena beståndsdelens hör till den gemensamma handelspolitiken och den andra hör till området för skydd för människors hälsa och för miljön. Med tillämpning av den

rättspraxis som angetts i punkt 36 i förevarande dom skulle beslutet om att godkänna denna konvention på gemenskapens vägnar således ha antagits med stöd av de två rättsliga grunder som motsvarar dessa beståndsdelar, det vill säga i detta fall artiklarna 133 EG och 175.1 EG, i förening med de relevanta bestämmelserna i artikel 300 EG.

- 52 Som domstolen har slagit fast i punkterna 17–21 i domen i det ovannämnda titandioxidmålet, är det visserligen uteslutet att använda två rättsliga grunder, om de förfaranden som föreskrivs för de båda grunderna inte överensstämmer med varandra och/eller när en kumulering av rättsliga grunder kan påverka parlamentets rättigheter (se även, för ett liknande resonemang, dom av den 25 februari 1999 i de förenade målen C-164/97 och C-165/97, parlamentet mot rådet, REG 1999, s. I-1139, punkt 14, och av den 29 april 2004 i det ovannämnda målet kommissionen mot rådet, punkt 57). I förevarande fall uppstår dock inte någon av dessa konsekvenser till följd av att både artikel 133 EG och artikel 175.1 EG används som rättslig grund.
- 53 För det första omfattas inte konventionen av den kategori av avtal som enligt artikel 133.5 EG skall antas med enhällighet i rådet, varför användningen av artikel 133 EG som ytterligare rättslig grund i detta fall inte kunde påverka de omröstningsregler som gäller inom rådet, eftersom det i den senare bestämmelsen — på samma sätt som i artikel 175.1 EG — föreskrivs att rådet skall besluta med kvalificerad majoritet.
- 54 För det andra kan användningen av både artikel 133 EG och artikel 175.1 EG inte heller påverka parlamentets rättigheter. Även om det i den första av dessa två artiklar, jämförd med artikel 300.1 första stycket EG, inte föreskrivs att parlamentet skall höras innan ett avtal inom det handelspolitiska området ingås, medför däremot den andra artikeln ett sådant resultat. Till skillnad från vad som var fallet i det ovannämnda titandioxidmålet, kan en kumulering av rättsliga grunder i detta fall således inte påverka parlamentets rättigheter.

- 55 Domstolen påpekar slutligen att gemenskapen, genom att anta beslutet om att godkänna konventionen med stöd av både artikel 133 EG och artikel 175 EG som rättslig grund, även ger de övriga konventionsparterna upplysningar, såväl beträffande omfattningen av gemenskapens behörighet i fråga om denna konvention, vilken — som visats ovan — omfattas av både den gemensamma handelspolitiken och gemenskapens miljöpolitik, som beträffande kompetensfördelningen mellan gemenskapen och dess medlemsstater. Denna fördelning måste tas i beaktande vid genomförandet av konventionen på gemenskapsnivå.
- 56 Mot bakgrund av det ovan anförda skall det omtvistade beslutet ogiltigförklaras på grund av att det antogs enbart med stöd av artikel 175.1 EG, i förening med artikel 300.2 första stycket, första meningen EG och artikel 300.3 första stycket EG.

Rättegångskostnader

- 57 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Enligt artikel 69.3 första stycket i rättegångsreglerna kan domstolen emellertid besluta att kostnaderna skall delas eller att vardera parten skall bära sin kostnad om parterna ömsom tappar målet på en eller flera punkter, eller om särskilda omständigheter motiverar det. Eftersom kommissionen och rådet delvis har tappat målet skall vardera parten bära sin rättegångskostnad. Enligt artikel 69.4 i rättegångsreglerna skall de medlemsstater och institutioner som har intervenerat bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

- 1) **Rådets beslut 2003/106/EG av den 19 december 2002 om godkännande, på Europeiska gemenskapens vägnar, av Rotterdambkonventionen om förfarandet med förhandsgodkännande sedan information lämnats för vissa farliga kemikalier och bekämpningsmedel ogiltigförklaras.**

- 2) **Europeiska gemenskapernas kommission och Europeiska unionens råd skall bära sina rättegångskostnader.**

- 3) **Republiken Frankrike, Konungariket Nederländerna, Republiken Österrike, Republiken Finland, Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland samt Europaparlamentet skall bära sina rättegångskostnader.**

Underskrifter